

Případ milčínského tajemníka Kristiana Bareše

Samosprávný obzor, č. 8-9/1899, s. 281; č. 10-11/1899, s. 331-333; č. 8-9/1900, s. 286.

— Jak jest o samosprávného úředníka u nás postaráno. Došel nás následující přípis: Počátkem měsíce dubna 1892 nastoupil místo „městského tajemníka“ v Milčíně tamní příslušník pan Kristian Bareš za roční služné 500 zl. — Úřad svůj zastával svědomitě a poctivě, a dostalo se mu také za to i pochvalného uznání. V blabé naději na zlepšení pracoval neúmorně až do 11. prosince 1897, kdy při celodenním dražebním prodeji dříví v lese stížen byl následkem nastuzení mrtvicí, která měla za následek, že vzdor vši pomoci lékařské zůstal blbým, na jedno oko slepým, ztratil řeč, paměť a vládu v těle! Nemoc ta jest nezhojitelná, následkem čehož musil úřad svůj opustiti — — a — — co teď? Ze skromného služného nedalo se nic ušetřiti, a pakli přece nějaký ten groš zbyl, pohltila to nemoc a přivedla do domu dluhy. Slavná obec mu koncem měsíce března 1898 služné zastavila, a tak octl se i se svojí manželkou v bídě a hladu. Na podané žádosti a prosby dostalo se mu sice od obce Milčínské mlé podpory, ale s podotknutím, že jest to „jednou pro vždy“! — a když opětovaná žádost jeho zamítnuta byla, stěžoval si u okresního výboru v Mladé Vožici, který mu přisoudil podporu roč. 60 zl., ve čtvrtletních lhůtách splatnou. Když pak si zaslal kvitanci za dvě čtvrtletí k vyplacení, dostalo se mu nesrozumitelného dopisu, z něhož mohl toliko zvědět, že ničeho nedostane. To vše jest ryzí pravda a stalo se to nyní v době, kdy domáhají se samosprávní úředníci upravení služného, výslužného a pense pro vdovy a sirotky! — Tak jednala městská obec, jejímž příslušníkem jest vyhozený tajemník a jehož otec tam býval řídicím učitelem! Již jest téměř o každého dělníka postaráno, jak pro případ nemoci, tak i úrazu, ale pro samosprávného „úředníka“ nemůže se dosáti ničeho; tomu aspoň nasvědčuje zcela přítomný případ. Případ ten není ojedinělý — takových jest jich velké množství, jenom že se nedostanou z pochopitelných příčin do veřejnosti. Sděluji tento případ s veřejností za tím účelem, aby ti, kdo jsou k tomu povoláni, ujali se konečně energicky takových četných trpitelů a hnuli otázkou tak spravedlivou, jako jest upravení služného, výslužného, pense pro vdovy a sirotky úředníků samosprávných. K. Š.

— Jak jest o samosprávného úředníka u nás postaráno. Pod tímto záhlavím přinesli jsme v předcházejícím čísle tohoto časopisu zprávu o smutném osudu někdejšího tajemníka města Milčína. Městská rada této obce zaslala nám v této záležitosti list datovaný dne 6. února 1900, jež, řídicí se heslem „audiatur et altera pars“, beze všech poznámek zde otiskujeme. Zní takto: „P. Kristian Bareš byl as 15 let přís. zapisovatelem c. k. okr. soudu v Ml. Vožici a teprve od měsíce dubna 1892 tajemníkem města Milčína. On věděl předobře, že místo bez nároků na výslužné opouští a takové zase nastupuje. Byl to obyčejný služební poměr, který nelze jinak nežli dle dílu II., kapit. 26. obecn. zák. obč. posuzovati. Jinak by se měla věc, kdyby p. tajemník býval přijat dle předpisů pro státní neb zemské úředníky platných. Ve případě takovém přísluší ovšem dle § 2. zák. ze dne 14. května 1896 č. 74 ř. z. úředníku, který následkem nemoci se ke službě nezpůsobilým stal, již po uplynutí 5 roků výslužné a po smrti úředníka téhož vdově plat

vdovský. To však u p. Bareše nebylo. On kojil se nadějí, že sloužití bude až do své smrti, což se však pro těžkou a nevléčitelnou nemoc neuskutečnilo. Vznik jeho nemoci nelze však hledati ve službě, nýbrž jedině v něm samém při zjištěné u něho dispoici ku mrtvici. P. Krist. Bareš stížen jest postupnou obrnou mozkovou (paralysis progressiva), a ta byla by jej stihla zrovna tak ve vyhráté úřadovně, jako v obecním lese za třeskuté zimy. Avšak on ani do lesa jíti nemusil, naopak bylo mu to ve zlé vykládáno, poněvadž právo to příslušelo výhradně odboru lesnímu. Pachtěním se po vedlejším příjmu a i jinými prostředky docílil toho, že i při malém služném přece ukládati mohl větší obnosy do spořitelny. Přes to přece, když onemocněl, vyplácela mu obec neztenčené služné až do konce dubna 1898 a zjednanému zaň pracovníku odměnu 30 zl. měsíčně. Mimo to obdržel 20. července 1898 výpomoc 30 zl. a 23. prosince 1898 zase 30 zl. a byla mu služební jistota v obnosu 500 zl. vrácena, ačkoliv superrevise ani ještě skončena nebyla. P. Kristian Bareš obdržel celkem do 23. prosince 1898 368 zl. 30 kr., když se v to počítá obnos okrouhle 100 zl. obnášející, který mu byl ukraden ze psacího stolku, kam peníze místo do pokladny proti všem předpisům ukládal. Jest sice pravda, že mu obec podporu stálou uděliti nechtěla, ale to jedině proto, že p. Kristian Bareš po rozumu výkladu učiněného správním soudem o pojmu „chudý“ chudým ani ještě nebyl a snad dosud není. Mělo on, pokud zde známo, vlastní jmění a manželčina způsobilost k výdělku stačí. Naprosto nesprávné jest udání jeho choti, že ho musí ošetřovati. Dne 23. prosince 1898 vyplatila mu obec shora uvedenou podporu 30 zl. najednou, poněvadž manželka jeho vyličovala jeho nemoc jako v nejbližší době již — smrtonosnou. Ale již dne 13. ledna 1899 žádala paní Pavla Barešová o podporu stálou a její stavu přiměřenou. To se ovšem obecnímu výboru nezamlouvalo, poněvadž obci jest se starati o veliký počet skutečných chudých. Když však okr. výbor v Ml. Vožici ku podané tam stížnosti p. Krist. Bareše uznal právem, že obec milčínská povinna jest vypláceti mu ročně 60 zl., tu se obec ani z rozhodnutí toho neodvolala, a vyplácí mu od té doby správně a předem ustanovenou proň podporu. Mezitím dovolávala se však pí. Pavla Barešová i pomoci jiných korporací a osob soukromých a obdržela podporu také od ct. Jednoty samosprávných úředníků snad již několikrát. A právě nyní došel zase dotaz od c. k. krajského soudu v Táboře, jaké že se podpory dostává p. Kristianu Barešovi, poněvadž prý týž podal tam žádost za udělení daru z milosti. A nyní zase podal žádost zemskému výboru za poukázání k výplatě léčebných výloh v obnosu 73 zl. „z bohaté“ pokladny chudinské v Milčíně, a tak to půjde zase od repetice! Jest tedy s podivením, že celé ostrí obrátilo se proti obci zdejší, již sloužil krátkou poměrně dobu, kdežto proti státu, jemuž

věnoval veškeren svůj um po celých 15 let, ničeho podniknuto nebylo.“

— K záležitosti někdejšího našeho nebohého kolegy Kristiana B., bývalého okresního tajemníka v Milčíně, o níž jsme se v tomto časopise obšírně zmínili, náleží tento doslov: Když byla obec Milčín svému tajemníkovi Kristianovi B. odepřela všeliké výslužné, domáhal se jmenovaný na této obci jako její příslušník podpory z ústavu chudinského, nemaje v nemocném svém stavu prostředků k výživě potřebných, a když podpora ta byla jemu příliš nízko vyměřena, stěžoval si na to u okresního výboru v Mladé Vožici. Tento zamítl jeho stížnost rozhodnutím ze dne 20. května t. r. čís. 100, z něhož odvolal se K. B. k zemskému výboru. Zemský výbor nálezem ze dne 20. června t. r. č. 40.398 vyhověl však jeho odvolání a ustanovil, „že obec Milčínská povinna jest žadateli poskytovat od 1. června 1900 chudinskou podporu měsíčně 20 korun, splatnou v měsíčních lhůtách předem jdoucích, ježto táž jeví se vzhledem k vyšetřeným poměrům žadatelovým i obce Milčínské přiměřenou“. Nemohli tedy pánové Milčínští tutéž částku uděliti dobrovolně svému obecnímu tajemníku, odcházejícímu ze služby jenom pro nemoc, jako výslužné? Byli by si tím zjednali dojista uznání všech spravedlivých lidí, kdežto dnes konají jenom to, co jim bylo vyšším úřadem jménem lidskosti uloženo.